

Track II Monitor

วันที่ ๑๐ พ.ย. ๖๓ โดย ศูนย์ศึกษายุทธศาสตร์ สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ

สถาบัน IISS ซึ่งเป็น Think Tank ของสิงคโปร์ ได้อธิบายถึง “นอกเหนือจากการพัฒนาหน่วยลาดตระเวน เวียดนามกำลังพัฒนาอากาศยานไร้คนขับอยู่หรือไม่” เรียบเรียงโดย นางสาวนภิส กรรภควัฒน์จินดา สรุปลงได้ดังนี้

๑. เมื่อไม่นานมานี้ ณ กรุงฮานอย ได้เปิดตัวการจำลองอากาศยานไร้คนขับขนาดกลางให้เห็นเป็นครั้งแรกในระหว่างงานจัดแสดงยุทธโศปกรณ์ทางทหารของเวียดนาม ที่เปิดเผยให้เห็นเป็นครั้งแรกของการจำลองอากาศยานไร้คนขับที่จะเข้ามามีบทบาทเพิ่มขึ้นในการตรวจตราและลาดตระเวนให้กับเวียดนาม แต่ยังไม่เป็นที่แน่ชัดว่าการจำลองอุปกรณ์ดังกล่าวจะสอดคล้องกับแผนการป้องกันประเทศของเวียดนามอย่างไร และอาจไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจเพราะเวียดนามได้พยายามพัฒนาและสร้างความสามารถด้านการตรวจตราและลาดตระเวนโดยใช้อากาศยานไร้คนขับมานานกว่าทศวรรษแล้ว และคาดหวังอยู่บ้างว่าการจำลองครั้งนี้จะพัฒนาครอบคลุมระบบควบคุมการบินทางอากาศสู่ระบบควบคุมภาคพื้นดินมากขึ้น ซึ่งเป็นการออกแบบ “The single-engine twin-boom” จากกลุ่มบริษัทโทรคมนาคมของรัฐบาลเวียดนาม ที่เคยได้รับการสนับสนุนด้านโปรแกรมจากประเทศอื่นๆ มาบ้าง ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาการลาดตระเวนและตรวจการณ์แหล่งทรัพยากรทางธรรมชาติ เนื่องจากเวียดนามเป็นรัฐผู้อ้างสิทธิในข้อพิพาทเหนือหมู่เกาะพาราเซลและหมู่เกาะสแปรตลี ซึ่งเป็นสองภูมิภาคสำคัญในการก่อตัวของข้อโต้แย้งในทะเลจีนใต้ ความสนใจในการเพิ่มความสามารถในการตรวจตราและลาดตระเวนโดยใช้อากาศยานไร้คนขับ (UAVs) นั้น เห็นได้ชัดว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของการที่จะมุ่งเน้นปรับปรุงขีดความสามารถให้กว้างขึ้นในพื้นที่ข้อพิพาทดังกล่าวจะตอบสนองต่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของเวียดนาม ผ่านการเข้าถึงแหล่งประมง น้ำมัน และก๊าซ ซึ่งเวียดนามจะเสนอกลยุทธ์เชิงลึกกับเพื่อนบ้านที่มีอำนาจอย่างจีน

๒. กองทัพประชาชนเวียดนาม (VPA) ได้ให้ความสนใจในการพัฒนาขีดความสามารถในการลาดตระเวนทางทะเลมากขึ้นเช่นเดียวกัน มีข้อเสนอแนะบางประการเกี่ยวกับความต้องการที่จะจัดหาเครื่องบินลาดตระเวนทางทะเลระยะไกลและเครื่องบินต่อต้านเรือดำน้ำ แต่ถึงอย่างไรก็ตามเวียดนามยังไม่เคยมีประสบการณ์ในการใช้งานเครื่องบินระดับนี้มาก่อน มีเพียงการใช้งานเครื่องบินลาดตระเวนระยะสั้น เช่น Airbus C-๒๑๒-๔๐๐s จำนวน ๕ ลำ และ DHC-๖-๔๐๐ (Twin Otter Guardians) ๓ ลำ นอกจากนี้เวียดนามยังมีเครื่องบิน รุ่น C-๒๑๕ ที่ทำหน้าที่บินลาดตระเวนทางทะเลอยู่ในประเทศอื่นด้วยการพัฒนาอากาศยานไร้คนขับที่ใหญ่ที่สุดในเวียดนามคือรุ่น HS-๖L ที่ได้รับความช่วยเหลือจากเบลารุส ที่ทำการทดสอบบินในปี ๒๕๕๘ และ ๒๕๕๙ แต่ยังไม่มีความแน่นอนว่าโครงการนี้มีความคืบหน้ามากน้อยเพียงใด เพราะเมื่อมองถึงข้อกำหนดในช่วงของการปฏิบัติการในทะเลจีนใต้แล้ว ความสามารถในการปฏิบัติการเหนือ่านฟ้าอาจได้รับผลเป็นที่น่าพอใจ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงระดับความสามารถของประเทศอาจต้องได้รับความร่วมมือและการสนับสนุนจากมิตรภายนอกประเทศด้วย หรืออาจต้องใช้ระยะเวลาในการพัฒนาที่ยาวนานกว่านี้ และแม้ว่าเวียดนามจะไม่มีดาวเทียมเฉพาะสำหรับวัตถุประสงค์ทางการทหาร แต่ดาวเทียมสังเกตการณ์โลกอาจมีส่วนช่วยในการตรวจตราและลาดตระเวนทางทหาร ซึ่งดาวเทียม VNRedSAT-๑ เปิดตัวในเดือนพฤษภาคมปี ๒๕๕๖ ที่ถูกนำไปใช้โดยกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อความมั่นคง ตลอดจนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เวียดนามก็ยังสามารถเข้าถึงดาวเทียม ASNARO-๒ ของญี่ปุ่นซึ่งสามารถจับภาพความละเอียดสูงในเวลากลางคืนแม้ในสภาพอากาศที่มีเมฆมาก ก่อนหน้านั้นในปี ๒๕๖๓ เวียดนามได้ยืนยันแผนการจัดหาดาวเทียมสำรวจโลก LOTUSat-๑ จากญี่ปุ่น เช่นเดียวกับ ASNARO-๒ LOTUSat-๑ ติดตั้งเรดาร์รูรับแสงสังเคราะห์ที่สามารถให้ภาพความละเอียดสูงของทะเลจีนใต้ได้

๓. IISS สรุปลงได้ว่า การพัฒนาอากาศยานไร้คนขับเป็นความท้าทายสำหรับอุตสาหกรรมการป้องกันประเทศของเวียดนาม อย่างไรก็ตามการใช้ข้อตกลงร่วมกับกลุ่มบริษัทผลิตและจำหน่ายขีปนาวุธวิธีของรัสเซีย (Tactical Missile Corporation) เพื่อเริ่มผลิตขีปนาวุธต่อต้านเรือรบ ๓M๒๔ Uran (SS-N-๒๕ Switchblade) เวอร์ชันที่เรียกว่า KCT-๑๕ หรือ VCM-๐๑ ซึ่งในแนวทางเดียวกับพันธมิตรต่างชาติสามารถที่จะนำมาใช้เพื่อพัฒนาอาวุธยุทธโศปกรณ์อากาศยานไร้คนขับ และจะเป็นการเพิ่มบทบาทในการลาดตระเวนให้กับเวียดนาม และยังคงเป็นที่น่าจับตามองว่าท้ายที่สุดแล้วเวียดนามจะได้รับความร่วมมือจากอุตสาหกรรมผู้ผลิตต่างประเทศหรือไม่ในการที่จะพัฒนาขีดความสามารถประเทศตนเองต่อไป

ที่มา: <https://www.iiss.org/blogs/military-balance/๒๐๒๐/๑๐/vietnam-uav-isr>

จัดทำโดย กองภูมิภาคศึกษา โทรโทรสาร. 0 275 5716